

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. II. Alios initio conuersionis te[n]tari, alios post conuersionem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

velocitate ad culmen perfectionis currunt, iisque laqueos & tentationes tendit, alios vero, qui vt iumenta viuunt, penes se & in potestate sua habet, nec opus vt illos venatum exeat. *Eos enim pulsare negligit, quos quieto iure possidere se sentit*, dicit S. Gregorius. Ideoque non solum non mirandum nobis, si tentationes sentiamus, sed potius illas boni signi loco habere, vt recte innuit S. Ioannes Climachus. *Nullum certius argumentum est, quod daemones victi à nobis sint, quam si nos acerrime oppugnant.* Id enim ideo fit, quod iis rebellaris, & eorum te iugo & iuri substraxeris, idcircoque te persequitur diabolus, tibi que inuidet, quod si non esset, non tam te persequeretur.

CAPVT II.

Alios initio conuersionis tentari, alios post conuersionem.

S. Gregorius notat aliquos initio conuersionis hoc tentationis bellum sentire incipere, dumque se recipiunt & virtutem amplectantur. Adque id applicat Christi Seruatoris nostri exemplum, qui idem in se voluit demonstrare & exhibere, mira quadam dispensatione, non enim permisit se à Dæmonio tentare, nisi postquam baptizatus abiit in desertum, vt ieiunaret & oraret & penitentia opera faceret. Tunc dicit Euangelium diabolus accessisse vt eum tentaret. Quo (vt ait S. Gregorius) Christus Seruator noster omnes admonitos voluit, quo membra & filii eius futuri erant, dum se retrahunt & virtuti studere volunt tentationes sensuros, valde enim diabolo proprium est, tunc eos inuadere vt postquam filii Israel Aegypto exierant; statim collegit Pharaon exercitum & omnem potentiam vt illos inuaderet, & Laban videns Iacob à se recessit.

Rodriguez exercit. pars 2.

fisse, magno cum furore & populo persecutus est eum, & postquam diabolus ex Luc. II. 26. homine exierat assumpsit septem alios spiritus nequiores se, vt in illum reuenteretur, vt ille qui exercitum conscribit contra eum, qui illi rebellunt, vt illum rursus subiuguet. Idem & in vsu est diabolo, dum videt aliquem sibi refragari, & velle iugum & dominium ipsius excutere, magis sæuit & crudeliorem se monstrat, & maioribus viribus in illum ruit. Hic allegat S. Gregorius id, quod S. Marcus dicit, dum Christus Seruator noster eijceret dæmonium illud inmundum, surdum & mutum. *Et exclamans & multum discerpens eum exiit ab eo: vbi dicit Sanctus: Ecce eum non discerpserat, cum tenebat, exiens discerpserat: vt intelligamus, illud tunc maxime conari nos turbare & molestare, dum ab eo desciscimus.*

Præterea dicit S. Gregorius, Deum Incipientes cur tentari permittere & velle, vt conuersionis principio tentemur, ne quis cogitet se propterea sanctum, quod malæ vitæ valedixerit, & bonæ se dederit: huiusmodi enim cogitationes talibus surrepere solent. Etiam quod securitas negligentia mater sit, & ne bonæ vitæ, quam adiit, securitas illum negligentiosem reddat; permittit Deus tentationes illum inuadere, vt sic certior fiat, quæ illum manent pericula, quo sic excitetur, & ad diligentiam & sollicitudinem prouocetur.

S. Ioannes Climachus ait, nouæ vitæ nouitatem solere fastidium & onus parere ei, qui malæ vitæ ante affuevit: & in ipso virtutis amplexu se prodit & sentitur contradictio & vitii pugna, quod virtuti repugnat vt quis cum demum sentit se captum, dum laqueum exire conatur. Ideoque nulli mirandum, nec animo cadendum, si initio difficultates & tentationes sentit, id enim plerumque ita accidit. Addit præterea S. Gregorius, aliquando fieri, vt ille, qui mundum & vitia dereliquit, & incipit Deo seruire, talibus vexetur tentationibus, quales nunquam

x ante

ante cōuersionem erat expertus. Sed hoc nō dicit ideo accidere, quod talium tentationum radix ante in illo non erat, quę tamen erat, sed non videbatur nec apparebat, & nunc se tandem videndam præbet vt dum homo variis distrahitur occupationibus, sapius se non nouit, & ne quid intus fiat, sed dum se colligit & in se redit; tunc agnoscit malas radices, quę in mente germinabant. Similisque est carduo, qui secundum viam nascitur, & omnium prætereuntium pedibus conculcatur, qui tunc non apparet, & quamuis spinę eius non videantur, tamen sub terra radix occultatur, quę post non conculcata, germinat & spinas profert. Sic & in sæcularibus dicit sapius tentationum radicem occultari, nec extrinsecus videri, quod sicut carduus secundum viam satus conculcetur à transeuntibus, & cogitationum diuersitate, quę vadunt & veniunt, & à variis occupationibus & sollicitudinibus, quibus homo implicatur. Dum vero quis ab omnibus hisce separat, & se Dei seruitio mancipat, tunc quia nullus est, qui carduum calcet, se videndum dat, & apparet, quod intus celabatur, & tentationum spinę & punções sentiuntur, quę ex mala radice germinant. Hęcque & causa est, quod aliqui maioribus & frequentioribus tentationibus impetantur orationis tempore, quam dum officii & occupationibus exterioribus detinentur. Sic vt si quis in Religione eas sentiat tentationes, quas ante conuersionem nunquam aduerterat, non est quod iam peior sit, quam ante in mundo, sed quod tunc homo non se videt nec nouit, nunc autem malas inclinationes & inordinatos appetitus videre & nosse incipit. Ideoque conandum non vt radix illa abscondatur, sed potius extirpetur.

Radix tentationum carduo similis.

Tentatio non est signum vite mala.

Gregorius. Cur incipientes in principio Deo non semper permittat.

Alios reperiri ait S. Gregorius, qui cōuersionis initio tentationibus nō vexantur, sed magnam pacem delectationem & consolationē sentiunt, quos tamen postea Deus tentatione probat. Quod ita à diuina Maiestate diuinoq; consilio decer-

nitur, vt his virtutis via aspera & difficilis non videatur, animoque eadant, & ad id reuertantur, quod paulo ante deseruerit. Vt factum populo Dei Israelitis, quos statim ab exitu Ægypti non induxit in terram Philistinorum, cuius & rationem facer textus hanc allegat: *No forte pariteret eum, si vidisset aduersum se bella consergere, & reuerteretur in Ægyptū*: sed potius illum multis beneficiis profectus est, & propter eum plurima miranda & miracula fecit. Sed posteaquam Israelitę iam mare rubrum transierant, & erant in deserto, & redire non poterant, multis eos laboribus & tentationibus probauit, antequam promissionis terram ingrederentur. Idemq; & illis, qui mundum deserunt, sanctus dicit contingere, & Deum principio tentationes auertere, ne, quod adhuc tenelli in virtute sunt, terreantur, & ad seculum redeant. Sicut cum illis Deus initio agit, & oblationes & consolationem dat, vt summitate vię Domini degustata, postea facilius bellum & tentationum molestias & labores ferant; idq; tanto melius, quanto plus Deum gustarunt, & re ipsa experit, quam seruis & diligere mereatur. Ideoque Deus Dominus noster ante S. Petro in cōuersione transfiguratione glorię suę pulchritudinem & splendorem ostendit, & postea permisit vt ab ancilla tentaretur, quę eum interrogabat, num Christi discipulus esset: vt tentatione humiliatus, & deplorando peccatum & Deum amando, secretis sibi applicare & vrile reddere, quod in monte Thabor viderat, vtq; timor illum deiecerat, diuinę bonitatis dulcedo, quę iam erat expertus, erigeret.

Hincq; (dicit S. Gregorius) elici poterit error eorū, qui Deo seruire incipiunt, qui tanta se pace & quiete frui videntes, & Deum tanta illos gratia dignati, vt ingressum in orationem largiatur, & in virtutis & mortificationis exercitio suauitatem sentiant, statim se ad perfectionem pertigisse putant, nec intelligunt puerorum blanditias & incipientium esse, quę Deus largitur, vt tandem à mundanis re-

bus ablaſcentur. Aliquando (ait idem) abundantius Deus hæc imperfectioribus concedit, quique in virtute tam non profecerunt non quod tale quid mereantur, ſed quod plus indigeant. Eodem modo vt pater quidam, qui quamuis omnes proles tenere amat, tamen non videtur magnificere eas, quæ ſanæ ſunt, ſin aliqua ægrotet, non ſolum medicinis curat, ſed & omnes delicias & blanditias, quas poteſt, adhibet. Vt que horculanus ſæpius rigat & fauore proſequitur plantas teneas, poſteaquam vero fortes ſunt & altas egerunt radices, rigare deſinit & fauere ceſſat; eodem & regiminis modo in debilibus & paruulis & incipientibus vtitur Deus.

Dicunt præterea ſancti Deum aliquando maiorem impertiri conſolationem his, qui maximorum fuerunt criminum rei, & videtur illos ſingulari fauore & beneficio proſequi, quam qui ſemper bene vixerunt, ne huiusmodi diſſident & deſperant, alteri vero ne ſuperbiant. Quod nobis exacte exprimitur parabola illa de filio prodigo, & lætitia, muſica & gaudio, quo pater illum recepit, mactans vitulum ſaginatam, & magnum conuiuium inſtituens, cum tamen natu maiori filio, qui ſemper ei ſeruierat, nec vnquam mandatum eius tranſgreſſus erat, ne hædum quidem dediſſet, vt ſe cum amicis ſuis recrearet. Non enim ſanis opus eſt medicus, ſed male habentibus, vt Chriſtus ipſe ait.

CAPVT III.

Quid cauſe ſit, quod Deus velit nos tentationes habere, & de utilitatibus & commodis inde emanantibus.

Tentat vos Dominus Deus veſter, vt palam ſciat, vtum diligatis eum, an non,

in toto cordo & in tota anima veſtra: dicit S. Spiritus in Deuterono In verba hæc mouet S. Auguſtinus quæſtionē, quomodo hic dicatur, quod Deus non tentat: & aliter dicit S. Iacobus in ſua Canonica: Deus neminem tentat. Reſpondet duos eſſe tentandi modos, alterum ad decipiendum & in peccata pertrahendum, hocque modo Deus neminem tentat, ſed diabolus, cui hoc proprium eſt, ſecundum illud Apoſtoli S. Pauli: Ne forte tentauerit vos is, qui tentat. Vbi gloſſa dicit: Id eſt diabolus, cuius officium eſt tentare. Alius tentandi modus eſt ad probandum, & alicuius periculum faciendum: hocque modo dicit hic S. Scriptura Deum nos tentare & probare. Et vigefimo ſecundo capite Geneſis dicit: Tentauit Deus Abraham, id eſt probauit. Vnam atque alteram tentationem immittit Deus, vt vires noſtras noſcamus, & ſciamus, quantum Deum amemus & timeamus. Ideoque ſtatim Abraham dixit Deus, dum gladio manum admouiſſet, vt filium ſacrificaret: Nunc cognoui, quod times Deum. Id eſt, feci te cognoſcere. Vt ſanctus Auguſtinus exponit. Tali modo, vt Deus aliquas ſua manu nobis immittat tentationes, aliquas diaboli, carnis & mundi, inimicorum noſtrorum medio aduenire ſinat.

Sed quid cauſæ ſub eſt, quod velit Dominus noſter nos tentationes habere: ſanctus Gregorius, Caſſianus & alii clare hanc quæſtionem tractant, & primo dicunt, vtile nobis eſſe tentatos & tribulatos eſſe, & ſubinde Deum à nobis manum ſuam ſubſtrahere; niſi enim hoc fieret, non Deum rogaret Propheta: Non me derelinquas, ſiquæquaque. Verum tamen quia exacte ei conſtabat, Deum ſubinde ſeruos ſuos relinquere, & manum & auxilium ad maius eorum bonum & commodum auferre; à Deo petit non vt illum nunquam deſerat, nec manum auferat, ſed ne plane illum deſerat. Et Pſalmo vigefimo ſexto ait: Ne declines in ira à ſeruo tuo. Non petit vt Deus illum nunquam & nullo modo deſerat, ſed ne declinet ab eo in ira, ne illum tam diu deſerat,